

Sygn. akt II UK 326/11

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 12 lipca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gersdorf

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku K. N.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 lipca 2012 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 7 kwietnia 2011 r.,

oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2011 r., Sąd Apelacyjny oddalił apelację wnioskodawcy K. N. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 13 października 2010 r. w sprawie przeciwko Zakładowi

Ubezpieczeń Społecznych o wysokość emerytury, którym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji organu rentowego z dnia 3 grudnia 2009 r., odmawiającej doliczenia do tzw. stażu emerytalnego okresu pełnienia służby wojskowej od dnia 1 października 1964 r. do dnia 18 sierpnia 1980 r. jako okresu składkowego. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji oraz zaskarżony wyrok, w myśl którego wnioskodawca - uprawniony do emerytury wojskowej (obecnie zawieszony) - i pobierający korzystniejsze świadczenie - emeryturę z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nie może domagać się uwzględnienia przy obliczaniu wysokości emerytury z FUS zaliczenia okresu pełnienia służby wojskowej, z tytułu której nabył prawo do emerytury wojskowej, zgodnie z art. 5 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

W stanie faktycznym sprawy, wnioskodawcy, decyzją z dnia 1 lipca 1981 r. przyznano prawo do emerytury wojskowej, zaliczając do wysługi emerytalnej (na dzień zwolnienia ze służby) okres od dnia 1 października 1964 r. do dnia 18 sierpnia 1980 r. Świadczenie to było podwyższone, a po wejściu w życie ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66 ze zm.), decyzją z dnia 20 kwietnia 1994 r., organ emerytalny dokonał rewaloryzacji świadczenia. Prawa do emerytury wojskowej wnioskodawca nie utracił, prawo do tego świadczenia także nie ustało. Po odejściu ze służby wojskowej wnioskodawca pozostawał w zatrudnieniu i od dnia 1 marca 2009 r. nabył prawo do emerytury w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (decyzja z dnia 30 czerwca 2009 r.). Do emerytury z FUS uwzględniono 27 lat i 1 miesiąc okresów składkowych i 2 miesiące okresów nieskładkowych, przy czym cały uwzględniony okres przypadał po odejściu ze służby wojskowej. Zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił wnioskodawcy doliczenia do stażu emerytalnego okresu służby wojskowej od dnia 1 października 1964 r. do dnia 18 sierpnia 1980 r. Odwołanie od tej decyzji oddalił Sąd Okręgowy - Sąd Ubezpieczeń Społecznych w W., uznając że w świetle prawidłowo zastosowanego przez organ rentowy art. 5 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, okresów, o

których mowa w art. 6 ustawy, nie uwzględnia się przy ustalaniu prawa do emerytury i renty, jeżeli z ich tytułu ustalono prawo świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2 cytowanej ustawy, to jest emerytowanych żołnierzy. Ustawa z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. r. Nr 8, poz. 38), na którą powołuje się wnioskodawca, zmieniła obowiązujący art. 2 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, umożliwiając emerytowanym żołnierzom „jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach”, zgłoszenie wniosku o przyznanie emerytury z FUS, której to możliwości wcześniej nie mieli, niemniej zmiana ta nie oznacza, że do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych można zaliczyć ten sam okres, który był już podstawą przyznania „emerytury mundurowej”. Takie bowiem rozwiązanie prowadziłoby do podwójnego zaliczenia tego samego okresu do uprawnień emerytalnych, co jest niezgodnie z art. 5 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Apelację wnioskodawcy, od tego wyroku oddalił Sąd Apelacyjny, wskazując w uzasadnieniu, że Sąd pierwszej instancji trafnie zastosował w ustalonym stanie faktycznym sprawy, art. 5 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, obowiązujący od dnia 1 października 2003 r., według którego okresów, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 i pkt 6 lit. a-e i g, nie uwzględnia się przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz obliczaniu ich wysokości, jeżeli z ich tytułu ustalono prawo do świadczeń pieniężnych określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2 ustawy. Okres pełnienia czynnej służby jest wymieniony jako okres składkowy w art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W ocenie Sądu, a wbrew twierdzeniom apelacji, żaden przepis ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie stanowi, aby art. 5 ust. 2a tej ustawy nie miał zastosowania w stosunku do wnioskodawcy, który został powołany do służby wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i także przed tą datą został z niej zwolniony, a przedstawiona w apelacji interpretacja przepisów jest całkowicie dowolna i niczym nieuzasadniona.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik wnioskodawcy, zarzucając naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 5 ust. 1 pkt 1 oraz art. 5 ust 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, oraz „naruszenie niżej określonych przepisów prawa procesowego, z uwagi na to, że uchybienie to miało istotny wpływ na wynik sprawy”, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, wraz z orzeczeniem o „kosztach postępowania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna nie ma usprawiedliwionych podstaw. Stosownie do art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej i jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, jeżeli skarga nie zawiera zarzutu naruszenia przepisów postępowania lub gdy zarzut taki okaże się niezasadny. W skardze powołano się na naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na wynik sprawy, jednak bez wskazania naruszenia konkretnych przepisów k.p.c., co nie wypełnia przesłanki z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. i czyni zarzut skargi w tym zakresie nieuzasadnionym.

W rozpoznawanej sprawie nie ma sporu między stronami co do tego, że wnioskodawca nabył prawo do emerytury wojskowej na podstawie przepisów ustawy z dnia z dnia 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 29, poz. 139 ze zm.), następnie rewaloryzowane po wejściu w życie ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, jak również prawo do świadczenia emerytalnego na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Spór zaś w istocie sprowadza się do interpretacji przepisów i ustalenia, czy wnioskodawca może mieć zaliczony przy obliczaniu wysokości emerytury z FUS okres pełnienia służby wojskowej, z tytułu której nabył prawo do emerytury wojskowej. Jak trafnie uznały Sądy orzekające w obu instancjach, zmiana art. 2 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS obowiązująca od dnia 1 marca 2009 r.

(ustawa z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych), dała możliwość m.in. żołnierzom zawodowym uprawnionym do emerytur wojskowych, możliwość nabycia prawa do świadczeń (w tym emerytur) z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, na warunkach określonych w ustawie. Z kolei art. 5 ust 2a tej ustawy, stanowi, że przy ustalaniu prawa do emerytury i renty i obliczaniu ich wysokości, okresów o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 i pkt 6 lit. a-e i g, nie uwzględnia się przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz obliczaniu ich wysokości, jeżeli z ich tytułu ustalono prawo do świadczeń pieniężnych określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2 (emerytowanych żołnierzy) - tak jak wnioskodawca, bowiem okres pełnienia czynnej służby jest wymieniony jako okres składkowy w art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy. Wobec powyższego nie ma żadnych prawnych podstaw, do wliczenia okresu służby wojskowej ponownie przy ustalaniu świadczeń emerytalnych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Dokonana w skardze kasacyjnej interpretacja art. 5 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, według której „ustalone prawo do pobierania świadczenia emerytalnego z FUS, bez zaliczenia okresów czynnej służby przy jednoczesnym uprawnieniu do pobierania wojskowego świadczenia emerytalnego, posiada jedynie osoba, której emeryturę wojskową ustalono na podstawie art. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku” jako błędna, nie może zostać podzielona.

Na marginesie należy przypomnieć, z powołaniem się na art. 95 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zasadę prawa do pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego) w sytuacji tzw. zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie. Tym samym wnioskodawca uprawniony do świadczenia z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i pobierający to świadczenie, nie może jednocześnie pobierać emerytury wojskowej, mimo że spełnił warunki do jej nabycia i prawo to zostało mu przyznane.

Tym się kierując - gdy podstawy skargi nie zostały wykazane – orzeczono jak w sentencji, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.